

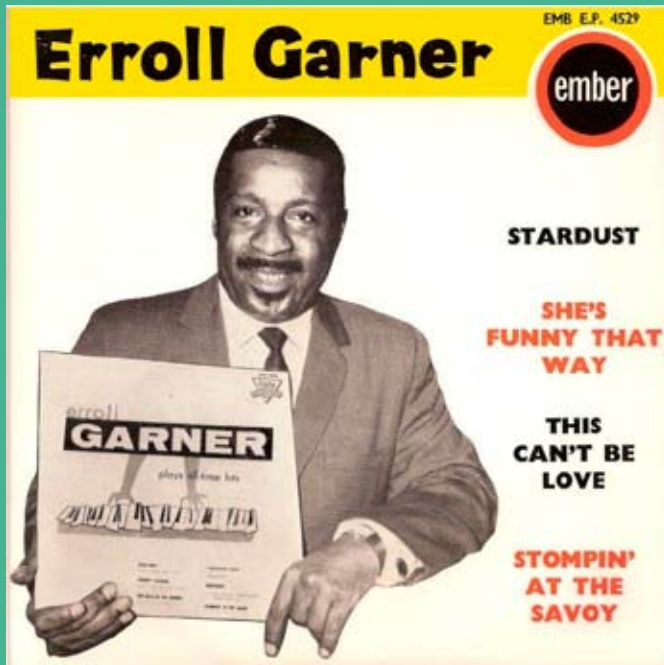
Hans Wesseling

LEZING

30-5-1996

Yantra-Tantra-Mantra

Lezing in de cyclus Veda, Edda, Eden

Verantwoording

Yantra - Tantra - Mantra
Lezing van Hans Wesseling op 30 mei 1996

Redactie:

Nico Spaans
Elisabeth Wesseling-Nijman
Frans Perquin
Hans Wiegand
Edward Bos (layout)

Transcriptie:

Evert Rienstra

De lezing is eerder gepubliceerd in Unide Berichten nr. 40, juli 2002.
Unide Berichten is het verenigingsorgaan van Unide,
Vereniging ter bevordering van Universeel Denken.

www.hanswesseling.nl
www.unide.nl

© 2016 Elisabeth Wesseling-Nijman
Alle rechten voorbehouden.

Afbeelding omslag:
EP-hoes Erroll Garner

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Elisabeth Wesseling-Nijman, www.elisabethwesseling.nl. No part of this publication may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Elisabeth Wesseling-Nijman, www.elisabethwesseling.nl.

Yantra - Tantra - Mantra

Muziek: Errol Garner – *She's funny that way* (Los Angeles 1949).
Errol Garner, piano; John Simmons, bass; Alvin Stoller, drums.

Al grappend begint de avond met wat gepraat over geld en de associatie die dat woord heeft met 'gelden' en 'gilde' en het fenomeen 'plastic geld' waarbij alle 'feeling' met verdienste zo langzamerhand verdwenen is.

Het begrip verdienste heeft niet alleen te maken met stoffelijke aspecten maar het heeft ook te maken met wat men dan in de volksmond noemt karmische acties. 'Alles is eigen verdienste', dat hoorde ik voor het eerst van Saswitha en hij gebruikte dat ook in situaties waarvan ik dacht: wat is nou de verdienste? Dat iemand in de gracht gesprongen was onder invloed van LSD en hij zei: 'Eigen verdienste'... Toen dacht ik: ja wat bedoel je nou eigenlijk... Mijn vader zei vaak: 'Dat is je verdiende loon.' Dat vond ik als kind altijd heel vreemd, want ik kreeg er geen cent voor. Dat was altijd bedoeld als standje...

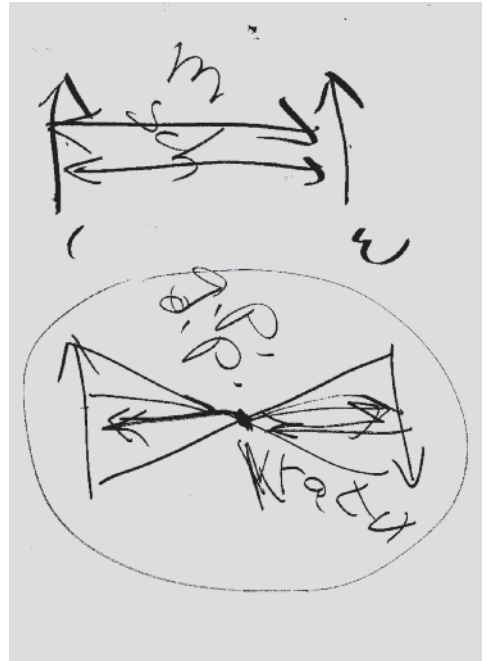
Oké, is er nog een leuke vraag bij iemand opgekomen behalve deze materiële identificaties?

Vraag: kun je in verschillende dimensies of in verschillende tijden zijn, op hetzelfde moment? Dat je als je nu hier bent op hetzelfde moment ook ergens anders bent? En heeft dat ook te maken met het dag- en nacht-bewustzijn?

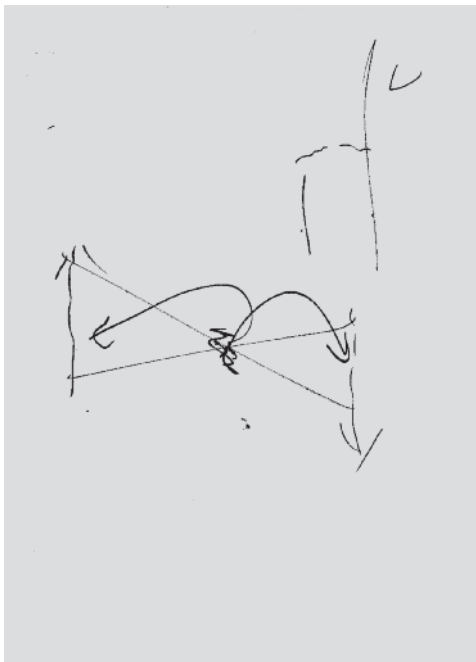
Ja, dat is een hele mooie... Je kent waarschijnlijk het Unidebericht dat gaat over de quantumwetenschappen¹). Onlangs heb ik in De Kosmos wat dia's

vertoond uit een boek van Bob Toben. Heel toevallig had ik het laatst weer in handen, want ik heb ergens zitten beweren dat licht helemaal geen snelheid heeft en ik dacht: laat ik even de vraag daarover vóór zijn en weer eens in zo'n boekje over de wetenschap duiken. Die Bob Toben is een heel interessante figuur. Dat boek is geïllustreerd met van de hele wonderlijke, een beetje cartoonachtige figuurtjes, waarbij hij een aantal aspecten van de quantumwetenschappen in beeld brengt en tegelijkertijd de quantumwetenschappen gebruikt om daar een aantal esoterische kwesties aan te koppelen en Toben werd met name wat deze esoterische kwesties betreft enorm geïnspireerd door een auteur die ik erg bewonder, een kabalist eigenlijk, Carlo Suarès.²) Dat is een man die op een schitterende manier omgaat met de kaballistische sleutel tot de bijelboeken Genesis en het Hooglied, dat in het Engels 'Song of Songs' heet. Die twee komen tot een fantastische conclusie, door de gegevens van de quantumwetenschappen toe te passen op de esoterie van onder andere de kaballa, en omgekeerd. En in dat boek staan een aantal tekeningetjes van een mens die iets denkt, iets beleeft, iets 'innerlijks',

en dan wordt op een heel leuke manier uitgebeeld dat we wat wij denken, wat wij voelen – ook al is het de grootst mogelijke fantasie – tegelijkertijd op een ander 'level' of energieniveau, beleven, meemaken. Letterlijk *mee máken*: evenals we hier constant onze eigen werkelijkheid, ons eigen wereldbeeld creëren, doen wij dat op andere energieniveaus ook, maar veel sneller waardoor we het ook niet bij kunnen houden. Ik heb vaak betoogd dat wat wij hier om ons heen meemaken, eigen creatie is; 'eigen verdienste'. En je leest dat wel vaker in allerlei new ageverhandelingen: 'de mens schept zijn eigen wereld', maar dan zit er altijd een vorm van dualisme in. Ik zal het proberen te tekenen op mijn huis-flap-over. Men begrijpt het zo dat ik mijn wereld creër. Dit ben ik en dit is de wereld. Dat is natuurlijk flauwekul, dat is in wezen een niet begrepen bevestiging van een dualiteit waar we helemaal niet mee om kunnen gaan. Maar op het moment dat wij ons realiseren dat 'ik' en datgene wat ik 'de wereld, de werkelijkheid' noem *onverbrekkelijk* met elkaar verbonden zijn vanuit een bewegend verschil en dat ik niet *dit* ben, maar dat ik in wezen *dit geheel* ben, dan krijgen we een heel ander beeld; dat geheel kunnen we dan gaan zien als het bewegende verschil, dat vanuit het verschil een idee creëert omtrent het 'ik' met daarbij als spiegelbeeld, het idee van een daarbij behorende wereld die zich constant oplost in het verschil en steeds weer opnieuw gecreëerd wordt. Ik heb wel eens een onderscheid gemaakt tussen de woorden *maken*, *scheppen* en *creëren*. Je zou dit [zie ill. 1] 'maken' kunnen noemen en het moment dat wij ons realise-

ren dat de wereld mij ook schept, dan zou je dat kunnen noemen 'scheppen' en dit zou je kunnen noemen 'creëren', en het leuke is dat die energie waarmee wij dat doen in het Sanskriet *kratu* heet; dat is het Sanskriet-woord voor 'scheppende energie'. Wat te maken heeft met de *kr*-klank: 'sam-krt' – dat betekent eigenlijk 'tesamen-scheuren', wat op zich een contradictio in terminus is. Maar er zit een hele verhandeling van het verschil in; namelijk het verschil als gelijkmakend punt, waarbij de tegendelen oplossen en dus helemaal niks meer zijn... Maar niks is alleen maar niks als er weer iets is dat het niks niks vindt, dus het gelijkmakend punt is gelijktijdig omkeerpunt, in een nimmer eindigend proces. Wat je dan kunt uitbeelden als een reeks driehoekjes, wat dan uiteindelijk een figuur cre-

ëert, die je zou interpreteren als een web, een net of wat dan ook – een nimmer eindigend proces. Maar omdat je een oneindigende reeks driehoekjes zou kunnen neerzetten is één driehoek eigenlijk al voldoende. En zelfs dat is alleen maar symbolisch om een klein beetje tegemoet te komen aan ons beeldbewustzijn, want een driehoek is ook maar een symbooltje... Eigenlijk zou alleen een punt al voldoende moeten zijn om de hele gedachte van verschillendenken aan te zetten. Op zo'n simpel gegeven is de hele esoterische wetenschap van zowel Veda, Edda als de kaballistische sleutel tot Eden (het vervangende woord voor 'Bijbel') geseerd. De Veda begint met een hele simpele aanduiding van een drie-eenheid, die door de hele Veda's heen in alle shloka's verder uitgewerkt wordt.

(Shloka's zijn verzen; eigenlijk worden ze mandala's genoemd, zoals de hoofdstukken in de Kalevala runen genoemd worden.) En dat is in wezen niets anders dan de uitwerking van: 'wat is een punt?' – 'wat is, zoals het in het Sanskriet heet, *bindu*?' Nou, daar hebben we al heel vaak over gesproken. Op het moment dat ik een punt neerzet is het proces van waarnemen van die punt al een drie-eenheidsproces, want in wezen is een punt dimensieloos – hou dat even vast want dat komt in de buurt van waar we het zo meteen over moeten hebben. Ik geef een punt aan en dat houdt in dat mijn bewustwordingsproces ten aanzien van die punt het verschil is van een dimensieloos punt en een punt dat ik aangeef.

Mijn denkvermogen, mijn waarnemingsvermogen, mijn bewustwordingsvermogen schippert dus met het verschil van die twee. We kunnen dat heel simpel uitbeelden in de zin van een lange en een korte streep [zie ill. 2], waarbij wij ons realiseren dat het verschil deze streep lang maakt en deze kort, maar dat is te simpel. Op het moment dat wij met een punt bezig zijn, hoop ik dat er ook iets van beleving bij zit. Een punt is dimensieloos, dat kun je tot in het oneindige verkleinen, en steeds zijn er miljoenen andere puntjes, dat gaat maar door. Daarom is de uitdrukking 'dat is geen punt' eigenlijk een ontzettend esoterische uitspraak. Als iemand iets te berde brengt in je huisgezin of in je relatie dan zeg je gewoon: 'dat is geen punt'. Dat houdt dus in dat je er helemaal niks mee hoeft te doen. Maar het vervelende is dat als je dat zegt, er wordt verwacht dat je het probleem zo simpel ziet, dat je het wel even doet. Maar in wezen is het een

heel esoterische uitspraak. Als je het gebruikt als alibi, om geen ene moer te doen, gewoon je eigen gang te gaan moet je het wel even uitleggen. Op zich is dat een heel goede oefening. Voor de zoveelste keer probeer ik het ook nu weer uit te leggen en ik moet je eerlijk zeggen, steeds als ik het weer verbali-seer wordt er een nieuw dimensietje aan toegevoegd, ondanks het feit dat het dimensieloos is. Maar je begrijpt wel wat ik bedoel.

De Veda's gaan daar vanuit; die beschrijven dat in eerste instantie als 'bindu', 'punt', dat op het moment dat we het aangeven een aandachttrekker is – daarom is het punt, 'bindu', ook het centrum van een mandala of een yantra – en tegelijkertijd uitstralend. Het is uitstralend en creëert derhalve zijn eigen begrenzing: ruimte, kosmos, heelal of hoe je het verder noemen wilt. In het Sanskriet wordt het resultaat daarvan genoemd: '*spanda*', wat je zou kunnen interpreteren als 'het geluid van de oertrommel die ruimte/tijd creëert'; een ruimte-tijdcontinuüm.

Op zich zit in zo'n vedisch woord een hele filosofie, de Nederlandse vertaling van dat ene woord is al een hele zin; alweer een fantastisch beeld, zo'n oertrommel – je ziet ze wel eens in dure antiquariaten; de Tibetaanse versie van zo'n oertrommel. Dat zijn twee op elkaar geplakte bovenstukken van een schedel, waarover een stukje mensenhuid is gespannen en daaraan hing vroeger aan een koordje vaak een tand; tegenwoordig gebruikt men daarvoor gewoon een kraaltje. En als je zo'n ding dan bespeelt, krijg je het geluid van de oertrommel, die het universum als een ritmisch geluidsbeeld creëert, een rit-misch klankbeeld '*spanda*'. En het hele

idee van spanda-bindu-spanda, komt in de vedische filosofie gelukkig vèr voor Brahma-Vishnu-Shiva. Want bij deze drie namen, zie je meteen de bekende beelden voor je en denk je 'oh, dat zijn de goden'. Waarbij Vishnu begrepen wordt als de instandhouder, Brahma als de schepper en Shiva als de vernietiger, wat overigens een interessante interpretatie is. Maar Vishnu vertegenwoordigt eigenlijk het gnostische idee van het alomvattende. '*Vishnava*' is in het Sanskriet 'deksel' en dat is natuurlijk een heel prozaïsche vertaling van zo-iets, maar het is het alomvattende; Brahman is het uitzettende van de straling vanuit bindu, en er ontstaat spanda; en Shiva is het aldoordringende. Dan is het ook logisch waarom Vishnu in de exoterische interpretatie van de Veda's beschreven wordt als de instandhouder, want een deksel houdt iets bij elkaar en Shiva als de vernietiger, want dat is zo diep ingaan op alles, alles doordringend, dat in die al-doordringendheid óók een eindeloosheid ontstaat.

Dus Vishnu, Brahma en Shiva – in die volgorde – zijn onverbrekelijk met elkaar verbonden, evenals tegendeel-tegendeel-verschil. Brahma is een benaming voor het verschil, is het uitzetten, het omkeerpunt; Vishnu creëert als het ware als een aspect van Brahma, het begrensend, het alomvattende; en Shiva laat dat overal in doordringen. Volgens mij had Augustinus, toen hij God definieerde als een cirkel waarvan de omtrek nergens is en het middelpunt overal, daar ook zo'n 'feeling' bij die nu in deze vedische termen schitterend wordt aangegeven – de drie-eenheid. Daar heeft men goden van gemaakt...

Vraag: heeft dat te maken met Isvara?

Isvara is een aspect van Brahma, maar dat komt zo meteen. Eerst is Brahma als een puur filosofisch gegeven gelijkmakend en omkeerpunt dat in een nimmer eindigend proces het universum in *beweging* houdt – niet in *stand*... Dat moet je even proeven, het verschil tussen die twee uitdrukkingen, 'in *beweging* houden' of 'in *stand* houden'. Wij willen alles in stand houden en de oude filosofen willen alles in beweging houden. Wij willen alles statisch maken, want dan voelen wij ons veilig, voelen wij ons geïdentificeerd

en dan weten wij tenminste waar wij aan toe zijn, ten aanzien van onze identificatie.

Vraag: is het daarom dat die aspecten zo weergegeven zijn, in een beeld?

Ja, kijk die beelden zijn een meditatie-object. Dit beeld [zie ill. 3] heet Ardhanarisvara, daar zit het begrip Isvara ook in. Samen met die andere beelden vormt dat voor mij een 'meditatie-tafereeltje'. Daarachter staat een beeldje van Brahma met drie gezichten [zie ill. 4]. En dat beeldje ervoor 'voedt' als het ware Ardhanarisvara en dat is een figuur die zowel man als vrouw is.

De rechterkant is mannelijk en de linkerkant is vrouwelijk, met maar één borst en met alle attributen die dat symboliseren. Ik sta hier vaak, zo'n beetje te mijmeren en dan ben ik helemaal 'in' datgene waar ik het nu over heb. Die functie heeft zo'n beeld voor mij. En die had het oorspronkelijk ook: men gebruikte ze als meditatie-beeld – *yantra* heet dat eigenlijk. Dan gingen men daarvoor in meditatie, niet ten aanzien van de godheid die het uitbeeldt, maar ten aanzien van de energetische, kosmische patronen waarvan die godheid het symbool was.

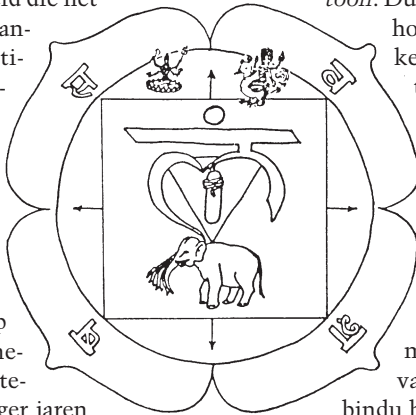
Ik denk dat iedereen hier die kitscherige plaatjes van Krishna, Radha wel kent, die afbeeldingen die op zich in hun kitscherigheid weer schitterend zijn. In de zestiger jaren had iedereen daar posters van in huis, ik ook. In mijn oude huis in de Herenstraat hing ook een heel grote poster van Hamsa met op zijn rug Radha en Krishna op hun vlucht door het universum. Dat waren yantra's, meditatie-objecten...

Okay, Ardhanarisvara, Vishnu-Brahma-Shiva, bindu. De filosofie van bindu is abstracter dan Vishnu-Brahma-Shiva; die laatste kun je leuk zien als het godenpantheon van de Hindu-religie, maar op het moment dat we dat doen zitten we ook fout, want het heeft niets te maken met goden; het heeft te maken met uitbeeldingen van kosmische wetmatigheden, daar gaat het in wezen om. Bindu, als punt van

bewust zijn, creëert uitstraling en zijn eigen begrenzing, en elk punt van bewust zijn heeft, nee *geeft* zijn eigen toon. En nu schiet ik meteen in een heel aardig onderscheid, want in het Nederlands kennen wij het woord *toon* en daar proef je in: dat gaat altijd door, en op het moment dat je die toon vastlegt heet het een *noot*. Eigenlijk een fantastisch idee want ons bewust *zijn* is *noot*, ons bewust *worden* is *toon*. Dus de bewust worden

houdt in: je eigen unieke trillingsgetal of toon of melodie of ritme te voorschijn brengen. Dat is de functie van mantram. En het maakt niet uit in welke taal je dat doet; het beste is natuurlijk gewoon je eigen moedertaal. Die toon van dat punt, van bindu heet *bija*. Je weet dat

in de afbeeldingen die de chakra's symboliseren steeds zo'n grote Sanskrietletter op de achtergrond getekend is; dat is de zaadmantram, *bija*, van die chakra. Voor de onderste chakra bijvoorbeeld is dat *Lam* [zie ill. 5]. Heeft iedereen dan *Lam* als *bija*? Ja, dat is de grondidee, dat is de *noot*; maar de *toon Lam* dienen we op ons eigen trillingsgetal te ontdekken. Dat is een hele opgave hoor – luister maar eens naar mensen, dan merk je dat de meesten te hoog spreken; die zitten niet met hun stem 'in hun eigen trillingsgetal'. De meeste mensen schrikken als ze zichzelf op een tape horen: 'Ben ik dat?!' Ja dat ben jij... Dat is een goede oefening, gewoon jezelf in be-

paalde situaties op een band zetten en nagaan: komt dat nou overeen met wie ik voel dat ik ben? Je denkt nu misschien: zijn er geen interessantere oefeningen die snel tot verlichting leiden, want dit is natuurlijk heel vervelend. Maar het leuke is juist dat dit soort dingen veel interessanter zijn dan een cursus of zoiets. Gewoon voor jezelf gaan experimenteren... Ik herinner me nog heel goed dat ik mezelf voor het eerst op een band hoorde. Nou, dat viel niet mee. Maar als ik nu wel eens toevallig opnamen van mijzelf hoor, denk ik: dat ben ik, zonder enige discrepantie daarin. Maar de meeste mensen praten te hoog en dan bedoel ik 'fysiek hoog', in het hoofd. Ik heb dat ontdekt toen ik onderwijzer was. Dan wil je orde gaan houden en dan roep je [*hoge stem*]: 'Hé stilte!' Nou, ik zou het ook niet doen als iemand het zo zei. Maar op een gegeven moment ontdekte ik dat het wel werkt als je met een lage stem spreekt; dan zit je ook in je eigen trillingsgetal. Je moet er eens op letten bij mensen die lezingen geven, dat is interessant. Dat heb je allemaal wel eens meegemaakt; dan moet je kijken of iemand congruent is met zijn eigen trillingsgetal; dat hoor je aan de stem. En met name als men het opleest dan zit men helemaal in het hoofd. Koop gewoon een tape-recorder, pak een bundel van Lucebert of Achterberg en lees een gedicht. Ik denk dat als je een gedicht hardop leest, je zelf al voelt of je op het juiste trillingsgetal zit. En dan kun je een stuk proza nemen of een stuk uit de krant of wat dan ook.

Eigenlijk is de dichter zelf degene die het, hopelijk, op de juiste wijze into-nerend, ritmisch, enzovoort, kan

voorlezen. Luister eens hoe Aleister Crowley zijn eigen poëzie voorleest, of een Ezra Pound – die zag en hoorde ik eens op een heel oud rafelig zwart-wit filmpje zijn eigen poëzie voordragen, ongelooflijk! Dat staat op mijn neten trommelvlies gebeiteld. Dylan Thomas heb ik eens gehoord, die stukken uit Under Milkwood³) voor- draagt. Of Allen Ginsberg...

Als ik Ezra Pound lees, dan zie ik hem staan in die documentaire en dan hoor ik hoe hij dat doet. Maar dat heeft niets te maken met jouw trillingsgetal; ik heb het over hardop lezen. En dan moet je eens letten op het verschil tussen hoe je een stuk uit de krant leest, en een gedicht dat je echt geraakt heeft en je nog raakt. Moet je jezelf opnemen en het verschil voelen: waar ben ik het meest mezelf, waar vibreer ik het meest op mijn eigen trillingsgetal? En als dat een beetje lukt ga je moduleren, zoals dat heet.

Je kunt zeggen: wat een vervelend ge- doe, zeg, en denken: laat ik maar eens uurtje gaan mediteren, dat doet me meer – ja natuurlijk, want daarin kun je jezelf lekker ontvluchten. Maar voor- dat enige meditatie zinvol is, is de con- frontatie met je geïdentificeerd zijn met een volstrekt verkeerd beeld van jezelf, essentieel. Nogmaals, vroeger nam ik zo'n grote bandrecorder mee naar meditatieweekenden en dan gin- gen we zo zondagmiddag eens medite- ren – daarvoor was het alleen maar confrontatie; dan liet ik mensen hun eigen naam zeggen – moet je eens kijken wat er dan gebeurt, als iemand zijn eigen naam zegt! Dan, zou je zeg- gen, komt iemand in zijn eigen trillingsgetal, maar niets is minder waar! Dat vermijdt hij als de pest! Ik

herinner me uit mijn kinderjaren, dat je in het openbaar, voor de klas je naam moest zeggen... De gêne, het zweet dat onder je oksels wegliep... Nou, dat is dus een oefening voor de komende vier weken.

Als je je toon gevonden hebt, kun je erop moduleren. De onderste chakra: 'LAAAAAMMMM'. Dan gaat het werken en dan zijn de andere chakra's, je zou kunnen zeggen, boventonen van jouw zaadmantram, jouw grondtoon.

Wat ook een goede oefening is, is proberen met Gregoriaanse muziek mee te zingen. En het gezang van Tibetaanse monniken heeft natuurlijk ook dat hele lage, het wordt bijna een soort beesten-gegom. En dan zitten ze op die bekens en trommels te rammen en dan denk ik: als het nou nog swingde dan vond ik het mooi. Maar die Tibetanen swingen niet zo vind ik...

Maar goed, terug naar bija, mantram en bindu. Bija creëert zijn eigen grens en dan ontstaat de echo, die zich buigt over zichzelf ter nader onderzoek. Dat heet in het Sanskriet *kala*.

Vraag: Hoe gaat dat, het creëren van die begrenzing, waar komt die van - daan?

Die is er al op het moment dat bindu er is; op het moment dat bindu er is, is bija er, en dan is er ook de begrenzing. Er is geen waarom. Er is een drie-eenheid van *punt, uitstraling*, en uitstraling is alleen maar uitstraling omdat er een *begrenzing* is zodat hij terugkaatst – anders zou niemand ooit weten dat er een straling is. Deze gedachte heeft mij op een gegeven moment doen zeggen: *licht heeft geen snelheid*. Als er iets toeslaat wat men van oudsher noemt: 'verlichting', betekent dat dat *jouw*

toon overeenkomt met de trilling van licht. Je zou kunnen zeggen: dat lost in elkaar op. Dan heeft licht geen snelheid. Dan is er ook geen drie-dimensionele ruimte, die wij meten aan de hand van de snelheid van licht. Dat is het hele idee van verlichting. En dat heeft niets te maken met licht als materie van het universum, want dat is geluid, *nada*.

We hebben gehad een drie-eenheid: Vishnu – Brahma – Shiva, en een iets abstractere beschrijving waarbij we iets meer ons inzicht moeten prikkelen: bindu – bija – kala. Kala is een term die overeenkomt met *Kali* [zie ill. 6]. En Kali wordt vaak afgebeeld, staande op een onthoofd lichaam waarvan het bloed uit de hals spuit, in een hevige extatische dans met een *mala* van doodskoppen. Wij hebben drie van die

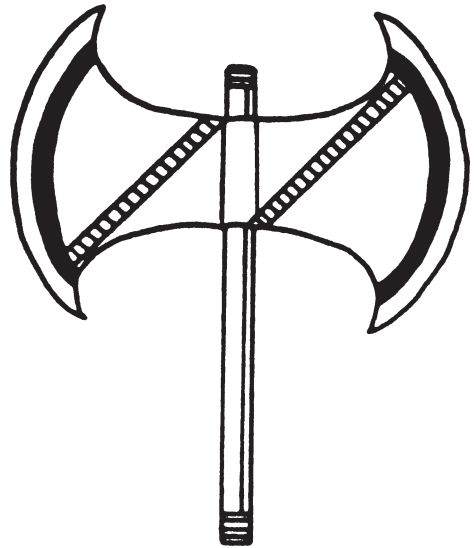

doodskoppen-mala's in huis. Ik heb er een met honderdacht doodskopjes, prachtig uitgesneden, je vind ze wel eens, op antiekmarkten bijvoorbeeld. En dat draagt men als inwijdingsidee: ik ben rond met het principe, het idee van doodgaan. Maar Kali is ook de vernietigster en komt overeen met wat in de noordse mythologie genoemd wordt: *Hella*. En *Hella* is een inwijdingsstadium waarbij op alle mogelijke manieren elke vorm van identificatie losgehakt wordt. Daarom heeft Kali ook vaak een bijl in de vorm van een chakra. Een van de vertalingen van chakra in het Sanskriet is: bijl. En die komt in vorm overeen met de rituele bijl die de oude Vikingen bijvoorbeeld gebruikten. Die bijltjes van Kreta [zie ill. 7] hebben ook die vorm – een chakra. 'Hel', *H.L* is een zogenaamde wortelklank; zeg het maar een paar keer. Je kunt er klanken, woorden van maken als *hol*, *hal*, *hul*, *omhullen*, enzovoort; die *klank* heeft iets van wat het uitdrukt.

Al die woorden met een H, zoals *haam* hebben iets te maken met wat de H-klank in zich heeft. En in het Hebreeuws wordt die H, een hele scherpe G. Het gaat mij nu om de klank op zich. Er is verder geen sprake van een etymologisch verband zoals de wetenschap dat hanteert, maar wel van een, zoals ik dat noem, genetische of esoterische etymologie en dat is de *resonantie* die het zowel naar buiten als naar binnen geeft. Die, als wij dat als een mantram hanteren, vanzelf het *inzicht* te voorschijn brengt. Iets wat ik genoemd heb *ergetic knowledge* – 'ergetische', ja, 'kennis' is het woord niet, dat zetten wij in ons hoofd, maar 'inzicht', *ergetisch inzicht*. Van het

Griekse *erg* = *arbeid*, *werking*, *werk*⁴). Dus door in het werk, in werking te zijn. Dat heeft sterk te maken met het helemaal opnieuw begrijpen van klanken, vibratie, enz. Ik noem dat wel eens de wortelklanken, maar je kunt ook zeggen de zaadmantrams, dat maakt niet zoveel uit.

Hel, en dan wordt de H in allerlei talen iets meer 'geknepen' verklankt tot G en dan wordt het K: *Kala*. Dialecten zijn in verband met wat ik noem esoterische etymologie ook zeer interessant. Ik word soms gek van mijn

eigen verzamelwoede – ik heb alle etymologische woordenboeken in zo'n beetje alle talen die ik wil hebben, en dan komt er nu in me op: zal ik woordenboeken van het Gronings en het Drents en het Fries, het Overijssels, het Zeeuws, gaan verzamelen? Maar nee, ik houd er mee op! Overigens, Fries heb ik wel, natuurlijk,

en ik heb geloof ik Drents en Gronings, maar ik moet je eerlijk zeggen, ik doe er weinig mee. Met die etymologische woordenboeken daar doe ik erg veel. En daar staan twee boeken die gaan helemaal terug naar de wortelklanken die men heeft geconstrueerd in de bestudering van alle talen: het Proto-Indo-europees; en dan gaat men zo ver dat men het heeft over Proto-proto-Indo-europees, P-P-I-E. Verder gaat de wetenschap niet, de filologie, die in de tijd dat die woordenboeken gemaakt

Oxford uitgegeven maar daarna is er nooit meer iemand geweest die op die manier naar het Oudijslands keek. Dan staat er wat Sanskriet, Monier Williams bijvoorbeeld, ook uit 1880. Gisteren zag ik bij De Slegte in Amsterdam een hele nieuwe uitgave staan, maar weer gewoon een herdruk van toen. Daarna is er nooit meer iets verschenen op dit gebied. Niets. Laatst heb ik uit Noorwegen iets besteld, ook een werk uit 1910. Verder wordt er niets gemaakt, want dan loopt ook de taalkunde met name de etymologie volledig vast in napraten en dorheid en hoofdstudie. Tot die tijd zijn esoterie, spiritualiteit en wetenschap eeuwenlang met elkaar verbonden geweest. Paracelsus was zowel geneesheer als esotericus.

Kali wordt vaak gezien als vernietigster, het hele beeld is natuurlijk afschrikwekkend. Maar tegelijkertijd zit er een heel essentieel aspect in Kali, namelijk: als je niets vernietigt kan er ook niets in beweging komen. Het oude dient vernietigd te worden – denk aan tarotkaart De Dood [zie ill. 8] – en dan is er beweging mogelijk. Vandaar dat in die drie-eenheid bindu-bija-kala, kala *kala* wordt, met de klemtoon op de laatste A. En kala betekent: muziek. En muziek is het symbool dat het universum niet *in stand*, maar *in beweging* houdt.

En dan kom ik terug op wat ik je de vorige keer voorgelegd heb: door middel van muziek gaan wij onszelf begrijpen als een drie-eenheid van *ritme* – trillingsgetal, *melodie* – onze eigen melodie, onze eigen echo, en *harmonie*. Wat impliceert dat een objectief begrip van harmonie niet kan bestaan. En dat

werden al heel intuïtief was. Ik weet niet of je het al eens opgevallen is, maar alle woordenboeken die interessant zijn, zijn van vóór 1900. Er staat daar een Ijslands woordenboek dat stamt uit ongeveer 1870. Dat is opnieuw door

harmonie ontstaat op het moment dat ritme en melodie met elkaar in overeenstemming zijn en de harmonie oplossend werkt en als omkeerpunt bewustwording in beide tegendelen neerzet. Dat is harmonie. Dus een objectieve harmonie bestaat er niet.

Louis Andriessen, een bekende Nederlandse musicus, componist, die vroeger altijd jazz in het Achterom speelde – daar was een jazzclub hier in Den Haag – beschreef in een artikelje eens dat hij in zijn composities altijd een bepaald

gebouwd wordt in de mens ten aanzien van harmonie en meditatie. In de jazz, en dat hoor je bij Errol Garner bijvoorbeeld, en bij de componisten die door de jazz beïnvloed zijn, komt er op een gegeven moment een opbouw van situaties en dan verwacht je eigenlijk de grote 'oplossende toon' die juist niet komt, waardoor je muzikaal als het ware even op het verkeerde been wordt gezet en op het volgende moment creëer je – *tsjak!* – je eigen harmonie! Voel je een beetje wat ik bedoel?

principe van de jazz probeerde toe te passen. Namelijk in de vorm van 'de onverwachte noot'. Dat heb ik uitgeknipt omdat het zo in tegenspraak is met wat de new age-muziek probeert te doen. Dat is zo'n verkeerd idee dat op -

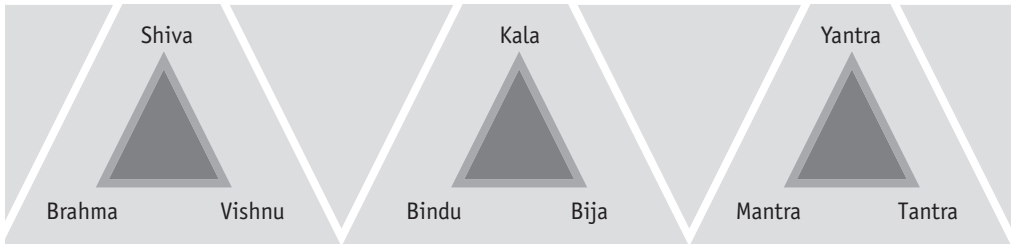
Bij Bach gebeurt dat ook...

Natuurlijk, maar Bach is ook meditatie-muziek, mits het goed gespeeld, goed geïnterpreteerd wordt. Natuurlijk, daar zit iets zeer essentieels in, wat ten enenmale ontbreekt in al die new agemuziek. Dat jengelt maar door, en dan heet het Angel-music. Jengelen en engelen...

Bindu, bija, kala, *kala*... Kijk, daarom hadden de Oude Grieken oorspronkelijk maar één muze – muziek – waar alle andere een plaats in vonden [zie ill. 9]. En dan zie je langzamerhand in de Griekse mythologie dat er drie muzen ontstaan, die zich elk weer in drieën splitsen en dan zijn er negen muzen. En het leuke is, dat men tegenwoordig spreekt van de tiende muze en dat zijn cartoons. Ik heb boven ook honderden strips staan en daar zijn fantastische bij. Een aantal daarvan hebben te maken met de Tarot, fantastisch, de tiende muze. Misschien vind ik daar wel iets heel moois in, want tien is: een heel nieuw begin creëren. Een hele nieuwe cultuur en dat komt met name in de strips en de daaraan gekoppelde muziek op een fantastische manier tevoorschijn.

Goed, in dit eerste driehoekje [zie ill. 10] hebben we dus de mythologische aspecten Vishnu – Brahma – Shiva, die ik beschreven heb; dan hebben wij bindu – bija – kala, en nogmaals, kala is de echo van het universum die zich buigt over zichzelf en die wij in onszelf kunnen beluisteren. Deze twee driehoekjes behelzen alleen maar denken – nee, niet denken, *inzicht stimuleren*. En dan ga ik er nog een driehoekje aan vastkoppelen, dat in wezen precies hetzelfde uitdrukt, een meditatie driehoekje, dat ook heel praktisch gehanteerd kan worden: *mantra – tantra – yantra*. ‘Man’ in ‘mantra’ heeft te maken met *manas*; de *mantiek*: het denken als instinctief handelen, niet op

wassen mensen met van die stokjes op zo’n trommel bezig ziet... Boem, boem... En dat heet dan intuïtieve ontwikkeling – vreselijk! Dan denk ik, laat ik in godsnaam maar zeggen *instinctmatig handelen*, op menselijk niveau; dat zou het mooiste woord zijn. Mantra is waar we het zonet over hadden: oefenen met een handrecorder in wezen al mantra(m). ‘Man’ is ‘mantiek’, de mens die ‘menst’; en ‘tra’ betekent eigenlijk: een *vehikel* voor dit menselijk vermogen. ‘Tram’ – ik kan er ook niets aan doen; vroeger lachte iedereen zich te pletter als ik dat op het bord schreef. Maar het is gewoon zo, een *voertuig*. Een stem zonder de mogelijkheid van een atmosferische druk,

dierlijk niveau maar op menselijk niveau. instinctief handelen. Een van de vorige keren heb ik het begrip intuïtie een klein beetje proberen beentje te lichten. Want ook dat is zo’n term, die steeds meer gebruikt wordt op een manier waarvan ik denk: nou, nou... Gisteren had ik nog iemand aan de telefoon die wat informatie wil hebben over waar wij hier mee bezig zijn en die vraagt dan ook: ‘Houdt u zich ook bezig met intuïtieve ontwikkeling?’ Nou ken ik de school die dat propageert, en dat vind ik zo’n flauwe kul. Laatst zag ik een interview op tv met een aantal mensen die aan oerdans doen. En dan zie je van die fragmenten waar je vol-

die wij lucht noemen, zou geen stem zijn. ‘Tra’ heeft ook te maken met ons woord ‘dragen’. Dus, mijn stem is alleen maar mijn stem doordat ik op een uitademing, door middel van mijn stembanden en de vormgeving in de mondholte lucht in beweging breng, en die lucht draagt mijn ideeën. Als wij plotseling in een vacuüm zouden zitten dan zou je misschien mijn mond wel zien bewegen, maar er zou niks overkomen. Dus, alles wat wij nu zitten te doen, is verschillverhandelen. Name-lijk door mijn mogelijkheid tot het bewegen van de stembanden, het vormen van klanken met de mondholte die worden gedragen door het vehikel dat

wij ook zelf gecreëerd hebben ten einde te kunnen praten: lucht.

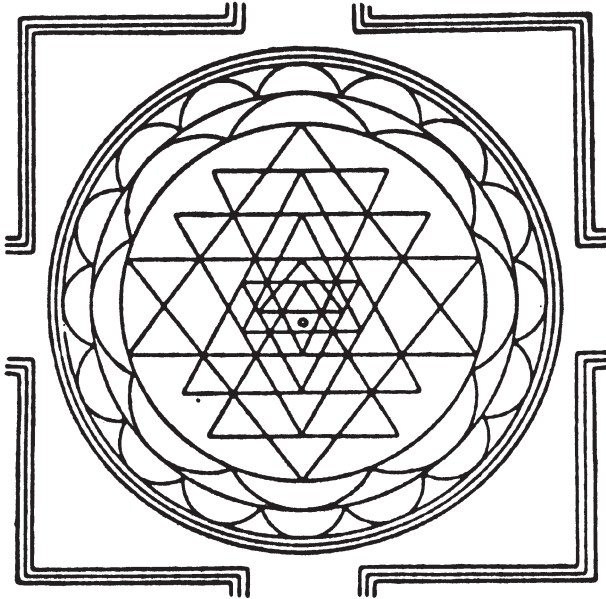
Als ik dat zo zeg dan voel je al dat die lucht in de vierde dimensie helemaal niet meer nodig is. Want wij hebben als 'training' in de stof om weer beweging te worden zelf een universum in drie dimensies gecreëerd – niet gemaakt, niet geschapen, maar *gecreëerd*. Dus in eerste instantie nodigt dat mijn geraamte, mijn spierstelsel, mijn zenuwstelsel, mijn bloedsomloop uit om in beweging te komen. Dat is de enige functie van de ruimte. Die is niet om raketjes in te schieten om te kijken hoever die kunnen bewegen – dat is alleen maar een buiten de mens geprojecteerde vorm van bewegen, die wij eigenlijk zelf zouden moeten doen. En wel zo gaan bewegen dat wij in dit driedimensionale universum de snelheid van het licht kunnen evenaren. Op dat moment bestaat er geen licht meer en geen drie dimensies en opereren wij in vier dimensies. Dat is de oefening.

Ik heb wel eens een gesprek gehad met een journalist van Jonas, een antroposofisch tijdschrift. En die zei: ik wil met jou eens praten; jij doet yoga, wat vind je ervan wanneer ik zeg dat het karma in onze spieren zit? Nou, ik was het wel met hem eens, alleen probeerde ik hem duidelijk te maken dat ik dat geen karma zou willen noemen. Want 'karma' koppelde hij nog steeds aan oorzaak en gevolg. Dat probeerde ik hem duidelijk te maken, maar die man was zo volledig verstand in de antroposofie, dat alles wat ik zei – wat een bevestiging was van wat Steiner zei, maar dan met Sanskriet termen – door hem weer verkeerd geïnterpreteerd werd. Ik was nu eenmaal met yoga

bezig, dus alles wat ik zei was fout. Dus dat gesprek is nooit gepubliceerd, gelukkig. Kijk de gedachte daarachter ken ik wel vanuit de yoga maar ik zou het geen karma willen noemen. En dat kon ik hem niet aan zijn verstand brengen. Want als yogi hoor je karma te zien als oorzaak en gevolg...

Dat driedimensionale universum stelt ons ook in staat tot egoïsme in de zin van 'bezit'. Bezit, eigendom is alleen maar mogelijk bij de gratie van drie dimensies. Want wat zou je anders moeten bezitten? Daar zit de essentie van het loslaten van dit soort begrippen. Niet dat je alles weg hoeft te geven – waarom zou je? Als je weet wat de functie is, de relativerende functie van drie dimensies, dan mag je toch ook een heleboel hebben? Als je maar weet dat dat een driedimensionele kwaal is. Maar 'wie ziek is van die ziekte is niet meer ziek', zegt de Dau Deh Dzing. Mantra is 'voertuig', 'iets dat draagt'; 'tan' van tantra is *rekken*. Tantra heeft helemaal niks te maken met seks. Staat er weer zo'n artikel in de Paravisie – ik word echt doodziek van al die mensen die tantra gebruiken om hun seksleven te verbeteren, dat is echt onvoorstelbaar. 'Tan' is *toon*. En het *rekken van de toon* houdt dus in het zoeken in die rek naar: wat is nou *mijn toon*? Vergelijk het maar met een bas – daarom liet ik aan het begin van de avond dat stukje horen. Wat die bassis - ten in de jazz soms doen is verbijstend. Dat is zoeken naar die ene juiste toon... Onvoorstelbaar. Dat deed ik vroeger met een elastiekje, een weckring van mijn moeder. Draaide ik op achtenzeventig toeren dit soort platen en dan zat ik met zo'n weckring naast mijn oor – 'toem-toem-toem' – mee te

swingen. Tot er een keer eentje brak – dat was de juiste toon; toen had ik ook meteen mijn mantram te pakken. Dus het is ‘de toon rekken, tot hij op het juiste trillingsgetal gedragen wordt’. Voel je de connectie van mantra, tantra? Kijk, die dikke rode boeken

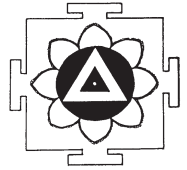

daar ⁵⁾ gaan allemaal over tantra, maar het woord seks staat daar niet in. Die gaan alleen maar over tantra, mantra en dan yantra.

Want als deze twee begrippen als tegen - delen op elkaar inwerken en die juiste harmonie ontstaat dan gaan wij begrij - pen dat wij, zoals wij hier zitten, yantra zijn. En, ik heb dat wel eens opgezocht in een goed woordenboek, daar staat bij yantra dat dat in wezen een kabalisti - sche, geometrische uitbeelding van het verschil van mantra en tantra is. Mees - tal denken wij bij yantra aan zo'n man -

dala-achtige figuur (Shri-yantra) met al die driehoekjes die in elkaar zitten [zie ill. 11]. Ik heb een video-tape waar dat met een computer in drie dimensies wordt neergezet, dat is fantastisch om te zien. Zo zou je het eigenlijk moeten zien. En de symboliek daarvan is: *wij*

zijn yantra. Op het afgelopen yogaweekend hadden we een videotape met een programma dat ooit door de VPRO is uitgezonden over de Zwitser Hans Jenny, die geluid omzette in soort mandala-achtige figuren. En dat werd daar met een Duits woord ‘Klangfiguren’ genoemd. Dat is yantra, want wij zijn die klankfiguren en die drie-eenheid, mantra-tantra-yantra zouden we prachtig, praktisch kunnen gebruiken om onszelf te ervaren als Klangfigur.

Een eerste stap, nogmaals, en het kwam zo toevallig ter sprake, is gewoon naar jezelf

luisteren op een bandrecorder. Kijken of het overeenkomt met het *idee* dat je van jezelf hebt, want het *idee* dat je van jezelf hebt, heeft verbinding met jezelf als yantra. Maar dan zul je je realiseren dat je nooit aan dat idee toegeeft en als zodanig naar buiten komt, of je praat vanuit je hoofd. Je bent het wel maar je weet het niet *and you don't act accordingly*. Dat is mooi, hè, ‘accord-ingly’?

Sanskriet is wat deze aspecten betreft een heel zuivere taal gebleven, maar dat gebruikt men in het oosten ook niet, want dat is Hindi of Pali. Sans -

kriet kun je wel gebruiken maar dan moet je eerst volledig, ik zou haast willen zeggen, de structuur van je mondspieren aanpassen. Het heeft geen enkele zin om met een Haags of Amsterdams of Drents accent Sanskriet mantrams te gaan zingen. Dat heeft geen zin. Wil je dat wel doen, dan vergt dat eerst zo'n enorme studie... Dus waarom niet beginnen met gewoon wat je bent als Klangfigur en de daarbij behorende stem. En de daarbij behorende, jou inspirerende poëzie.

Na de pauze begint Hans met een stukje voor te lezen uit 'Space-Time and Beyond' van Bob Toben.

'THE UNIVERSE IS NOT CONTAINED IN ANYTHING. IT CONTAINS ITSELF.

EACH UNIVERSE PATH GENERATES ANOTHER HIGHER LEVEL PATH, WHICH IN TURN CONSTRUCTS AN INDEFINITE NUMBER OF HIGHER PATHS.

SINCE SPACE AND TIME DO NOT EXIST IN THESE LEVELS, THE "LARGEST" PATH CAN ALWAYS RETURN AND BECOME THE POINT WHERE WE STARTED THE RECOGNITION.' 6)

Ja, met dit soort simpele plaatjes behandelt Toben telepathie, psychometrie, teleportatie, levitatie, healing with the mind, with the hands, enz. [zie ill. 12 t/m 17]. Heb je wel eens gehoord van dat verhaal van Schrödinger's Cat? 7) Ja, een leuk verhaal, dat hier ook mee heeft te maken. Er is ook een boek dat zo heet van Robert Anton Wilson. Schrödinger was een onderzoeker die ook verhalen heeft geschreven over de kat en in één daarvan toont hij aan dat als er een kat in een ruimte

TELEPATHY

MESSAGES CAN TRAVEL THROUGH WORMHOLES IN THE SEA OF SPACE

THESE ARE BEYOND SPACE-TIME, SO DISTANCE IS MEANINGLESS, AS IS TIME !

PSYCHOMETRY

IT IS POSSIBLE TO OBTAIN THE HISTORY OF AN OBJECT BY TOUCHING IT

INFORMATION CAN BE TRANSFERRED IN THE CONNECTION OF THE TWO FIELDS

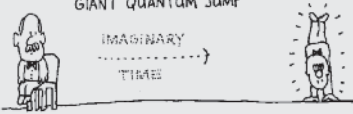
TELEPORTATION

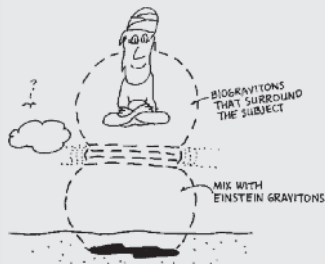
EVERY ACTION IN "REAL" TIME IS AN INDEFINITE SEQUENCE OF MATERIALIZATIONS AND DEMATERIALIZATIONS ON THE MICROSCOPIC QUANTUM LEVEL

THEY OCCUR FASTER THAN THE SPEED OF LIGHT AND IN SUCH GREAT NUMBERS THAT PERCEPTION OF THIS ACTION IS CONTINUAL

TELEPORTATION COULD RESULT FROM A GIANT QUANTUM JUMP

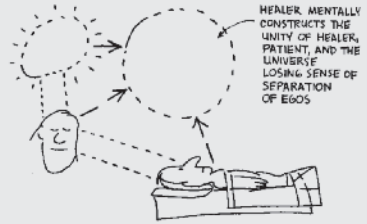

LEVITATION

WHEN THEY MIX, THE GRAVITATIONAL PULL ON THE SUBJECT COULD DECREASE

HEALING WITH THE MIND

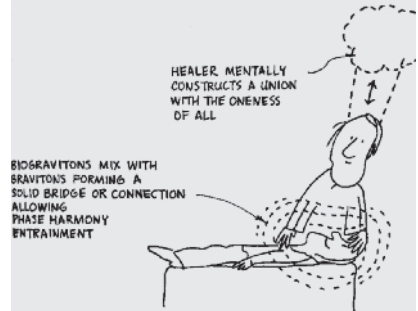

BECAUSE OF THE INTERCONNECTEDNESS OF BOHM'S NON LOCAL QUANTUM POTENTIAL, TIME OR DISTANCE IS IRRELEVANT

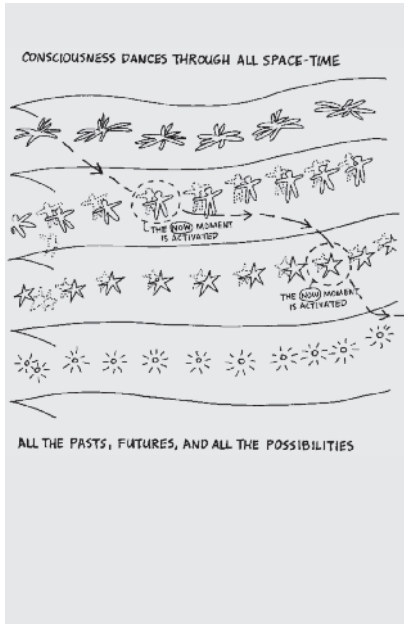
THOUGHT CAN UNITE ALL ALLOWING PHASE HARMONY ENTRAINMENT

ALLOWING THE PATIENT'S BODY TO REESTABLISH ITS NORMAL STATE OF HEALTH

HEALING WITH THE HANDS

A LINK IS ESTABLISHED BETWEEN THE PATIENT AND THE HARMONY OF THE UNIVERSE, WHICH CONTAINS THE KNOWLEDGE, OR "VIBRATIONS," TO REESTABLISH A NORMAL STATE OF HEALTH

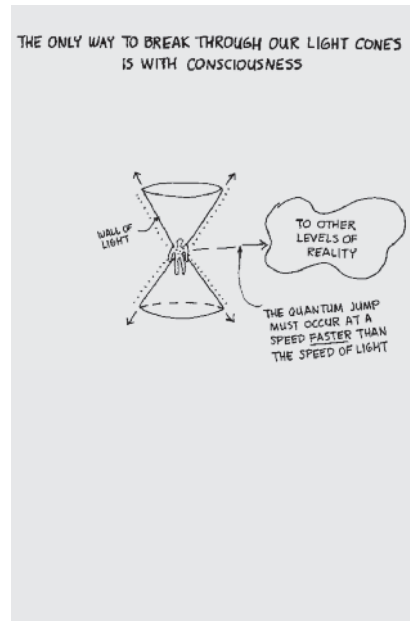
is, hij er zowel *wel* is als *niet*. Nou ja, het komt een beetje overeen met waar wij het over hebben. En dat is dan de wetenschap, dat komt ontzettend dichtbij, waar wij het zopas over hadden, wat in die oude Veda's tevoorschijn gebracht wordt...

Kijk zo'n plaatje [zie ill. 18 hierboven]; daar staat een persoon en je ziet allemaal energie; en dit hier ervaren wij als een identificatie met de vorm, de yantra, maar in wezen zijn wij onderdeel van een stelsel van beweging. Zodra wij die identificatie los kunnen laten, *zijn wij overal*. Dat wordt op een hele leuke manier op zo'n plaatje duidelijk gemaakt.

Onverstaanbare vraag...

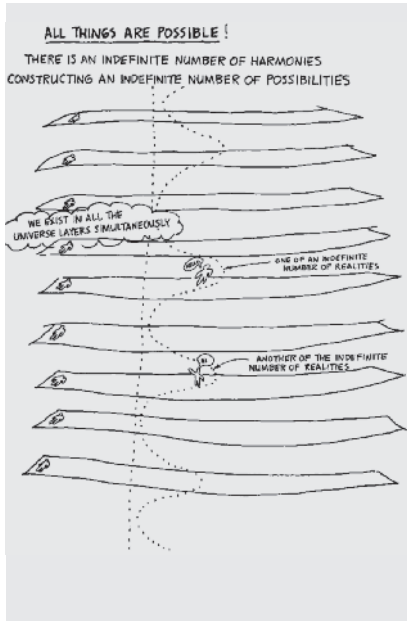
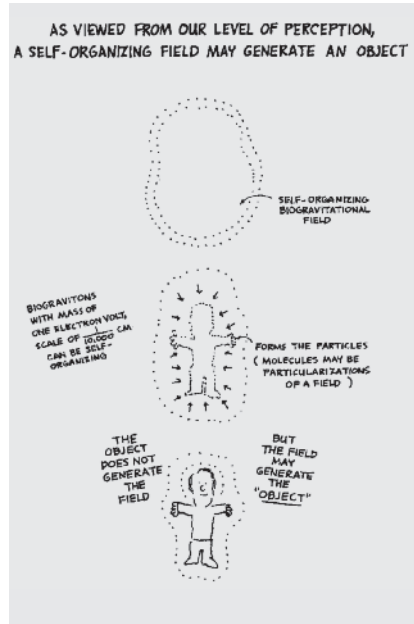
Ja, daar zit een grote vergissing – of misschien is het allemaal wel een vooropgezet idee – over het wereldbeeld van

Ptolemeus. Wij kennen allemaal het plaatje van de aarde als centrum en daaromheen die ringetjes. Dat wordt altijd gebruikt om te laten zien hoe primitief men in die tijd, en met name Ptolemeus, het universum zag. Maar men heeft niet in de gaten dat hij dat helemaal niet zo stoffelijk interpreteerde als wij geneigd zijn te zeggen. Wij zeggen: dat kan helemaal niet, in ons zonnestelsel is de zon het centrum en de planeten gaan er omheen. Maar voor *de mens* is hijzelf in eerste instantie het centrum en daarna de plek waarin hij dat zelf geplaatst heeft, waar hij zich ook mee identificeert en dat is de aarde. Dan krijg je de sferen daaromheen die de namen hebben van planeten enz. Dat is een heel ander beeld, dat was helemaal niet zo primitief. Want Ptolemeus was zowel wetenschapper als esotericus. Dat wordt dan altijd

gebruikt om aan te tonen hoe verkeerd het wereldbeeld van de antieken was. 'Ptolemeus' wordt wel eens vertaald met 'aanbidder', maar het betekent eigenlijk eerder een 'geestverwant' van Ptah. En Ptah is de eerste uitademing van het universum, van zichzelf, volgens de Egyptische mysteriën. En op Ptah volgt dan de hele trits van Osiris, Isis en Horus en dan Hathor, Kephra en Keph-Ra; het woord 'kever' is een samentrekking van Keph en Ra, enz. Nou, kijk hier heeft hij het over de 'cones of light', waar wij het centrum van zijn; eigenlijk is het gewoon een soort yoga-plaatje, maar dan op een heel andere manier tevoorschijn gebracht [zie ill. 19 op vorige blz.].

Het is echt een heel verhelderend boek. Kijk, hier heb je zo'n simpele uitdrukking van al die 'layers' en dan zie je het

universum [zie ill. 20 hiernaast]. Wij hebben ons hier geïdentificeerd maar alles wat wij denken ja dat komt daar ook, dat zijn wij daar ook. En dan is dit nog een identificatie met de vorm, met de yantra...

Nou ja kijk, dat noemt hij dan een 'self-organising biogravitational field', een idee, en dan krijgt dat langzaam vorm, ja en dan zit daar die gestalte en daar identificeren wij ons dan mee. [zie ill. 21 hierboven]. Maar wat ik ermee wil zeggen is dat het hele idee van een universum in drie dimensies, dat we zelf gecreëerd hebben en interpreteren als ruimte-tijd (spanda), wegvalt op het moment dat wij dat gaan relativiseren, en dan functioneren wij in een oneindig aantal dimensies die helemaal geen ruimte en ook geen tijd nodig hebben. Want dan valt het hele idee van een ruimtelijk universum, wat we meten

bij de gratie van de snelheid van het licht, 'lichtjaren', weg. En dan zou het heel goed mogelijk zijn, nee, anders gezegd, dan is het mogelijk, dan is het onontkoombaar dat het binnenste van de aarde bewoond is, bevolkt, dat daar culturen bestaan.

Vraag: Waarom vindt er geen vermenging plaats van die culturen met ons?]

Die is er wel, alleen merken wij het niet omdat wij zo resonantie-doof geworden zijn. Want kijk, je kunt het vergelijken met de werking van een radio of een televisie. Alle uitzendingen spelen hier op dit moment dwars door ons heen af in verschillende frequenties.

En het enige wat we hoeven te doen is die apparaten zo instellen dat zij de gewenste frequenties opvangen en zij zijn dan zo geconstrueerd dat zij die omzetten in geluid en/of beeld.

Terwijl wij hier zitten, vibreren al die verschillende uitzendingen door de ruimte, dwars door ons heen. En daarop berust bijvoorbeeld telepathie. Op het moment dat je aan iemand denkt en je doet dat vrij sterk, stel je je in op de frequentie van die persoon en jouw frequentie maakt dan een verschil met de frequentie van die persoon, een verschil dat naar jou terug eechoot, en naar die persoon en dan kan het zijn dat die persoon op dat moment weet dat je 'contact met hem zoekt' en dan belt hij misschien, of zoiets.

En de chakra's zijn eigenlijk een soort schaal, net als op de radio, waarbij je je af kunt stellen op bepaalde frequenties. Nu is de frequentie waar de meeste mensen op afgestemd zijn de sfeer van de aarde, de drie dimensies, de duali-

teit. De meeste mensen verklaren je voor gek als je gaat vertellen dat een zandkorrel even levend is als jij. Als ze het al geloven, zeggen ze: waarom ga je nog naar het strand om op al die levende zandkorrels te gaan liggen met je zware lijf, enzovoort. Maar langzamerhand raken wij gevoeliger voor die dingen en dan kun je je afstemmen. Alles speelt zich hier dwars doorheen af.

Vanuit dit principe – en dan heb ik het nog steeds over het universum in zijn drie-dimensionele zin, in zijn ruimtetijd-aspect, als spanda – zijn wij dus evenzeer hier, als in Tibet, als op Saturnus, alleen die afstemming kunnen wij niet maken. Maar door de simpele dingetjes waar wij het vanavond over hebben te gaan begrijpen – en dan 'begrijpen' niet in de zin zoals wij altijd dachten dat 'begrijpen' was – week je je toch los van die identificatie en dan stem je je langzamerhand af; 'tune in' heet het in het Engels.

Vraag: Als je iemand ziet die antwoord geeft of die praat met iemand die ik niet zie of hoor, stem ik dan verkeerd af?

Je bedoelt iemand waarvan wij zeggen: die is gestoord of zoiets?

Ja, dat zeg ik dan wel eens, ik weet dat nooit zeker...

Jawel, kijk volgens de frequentie waar in wij zitten is hij gestoord en dan storing in de zin, zoals een radiozender ook gestoord kan worden. 'Mexicaanse hond' heette dat vroeger. Toen ik voor het eerst jazz hoorde, stemde ik heel zorgvuldig af op de AFN (American Forces Network) en dat werd door de Russen steeds gestoord, die waren dus

bezig met de AFN te storen. De Amerikanen zaten in Duitsland en die zender speelde dus erg veel jazz in die tijd. Dan was je net fantastische muziek aan het horen en dan kwamen die Russen er weer tussen. Dus in die zin 'storing'... Iemand die dus niet de frequentie van de aarde kan hanteren, er als het ware 'buiten stapt', is volgens onze beleving van aardse frequentie een stoorzender. En die mensen zijn vaak heel lastig, maar het kan heel goed zijn dat die aan het spreken zijn met hier dwars doorheen afspelende frequenties. Al die astrale wezens die nu door ons heen krielen, hebben ook hun C&A, hun Peek en Cloppenburg, die lopen daar ook te winkelen en als je je zou je afstemmen en je zou ze vertellen dat hier dwars doorheen in de Willemstraat 72A, een stelletje idioten over jullie zit te praten, dan zouden ze denken: die zijn gek! In eerste instantie hebben wij het dan niet eens over fijnere frequenties maar over parallel-universa, die zich hier dwars doorheen manifesteren. Ik zag laatst de nieuwe sterreclame van Dixan; mensen zijn bezig met een laken en dan laten ze zien dat Dixan Pearls de zaak echt schoonmaken. En dan stapt zo'n man dwars door het laken heen dan komt ie in die structuur, helemaal uitgegroot en dan plukt die daar ook nog grote stukken stof weg, die aan de vezels vast zitten enzovoort. In wezen is het heel leuk; toen ik het zag dacht ik even aan Olivier B. Bommel die ook door een spiegel stapt en in een totaal andere realiteit terecht komt.⁸⁾ En in wezen is dat wat er gebeurt als wij doodgaan; dan raakt de 'geestesspankracht' zoals dat in de Swabhawat heet, het bindende energieprincipe dat de stoffelijke ato-

men bij elkaar houdt, uitgeput en dan laten wij dat los en dat ontbindt letterlijk – mooi woord, 'ontbinden' – en met het fijnstoffelijke lichaam stappen wij door een spiegel en gaan gewoon door.

Dat heeft helemaal niks te maken met bijna-doodervaringen van tunnels en licht. Naar mijn gevoel zijn dat, door een bepaald ziektebeeld opgebouwde, archetypische ideeën die de hersenen zelf produceren in de vorm van een mandala en dat soort dingen. Maar we stappen gewoon in een nieuwe realiteit, die wij daar ogenblikkelijk gaan creëren, die precies hetzelfde is als de 'realiteit' die we hier ervaren, want dat is ons programma. Dus je stapt door de spiegel en je denkt: waar ben ik? Op het moment dat je denkt *waar* ben ik?, creëer je een voor jou bekend terrein; dan denk je: oh, gewoon de Willemstraat... En net zoals wij hier sommige mensen nodig hebben om ons erop te wijzen: 'identificeer je niet', is dat aan de andere kant ook. Daar schijnen ook workshops oerdans te zijn, waar wij elkaar met knuppeltjes te lijf gaan en denken positief bezig te zijn, de wereld te verbeteren.

Dat doet me denken aan een verhaal dat Saswitha een aantal keren vertelde. Er was een man die longkanker had in een terminaal stadium en die bij Saswitha om wat bijstand kwam. Saswitha zei: ik kom je wel opzoeken aan de andere kant. En toen de man gestorven was, stapte Saswitha door de spiegel heen en trof hem aan met alleen maar een hoofd met armen en benen, gewoon zo'n 'kop-poteling' zoals een kleuter die tekent. Dat was ook heel begrijpelijk, want als je longkanker

hebt rot dat allemaal weg en dan ban je het uit je bewustzijn; dus die man bouwde zichzelf daar op zonder romp. Saswitha heeft toen zo'n beetje gezegd: wat doe je nou, je hebt het helemaal niet nodig om je romp weg te laten. Hij heeft langzamerhand zijn astrale romp weer opgebouwd. Dat vond ik een heel mooi verhaal; voor mij zou het ook geen zin hebben om aan de andere kant nog met een ooglap op te gaan lopen. Nee, die laat ik gewoon hier, die wordt bij opbod verkocht!

Michiu Kaku heeft een heel interessant boek geschreven⁹). Dat is een Japanner, die eigenlijk het werk van Einstein voortzet en ik zag op CNN een interview met hem. Hij liet ook bepaalde beelden die hij via de computer had geconstrueerd, zien. Hij had het over 'bending back the river of time'. En hij gaf op een heel begrijpelijke manier aan dat wij onze ouders of onze grootouders zouden kunnen beletten kinderen te krijgen. Dat is een fascinerende gedachte. Zelfs als je de gedachte niet begrijpt is het al interessant om ermee bezig te blijven, want door er gewoon maar mee bezig te blijven en langzamerhand de vibratie ervan tot je door te laten dringen, weekt de identificatie met de oude patronen al los.

Vraag: komt dan alles in zichzelf terug? Stopt de beweging en is er alleen maar beweeg!

Ja, maar beweeg kan alleen maar beweeg zijn omdat er beweging is, zodat we vanuit het verschil het ene beweeg en het andere beweging kunnen nemen. Dezelfde gedachte als: 'niets kan alleen maar niets zijn, omdat er iets is wat het niets niets vindt'.

Opmerking: ik dacht: licht heeft geen snelheid. Wat is dat? Vorig jaar zat ik op het strand met de zon achter me en de wind voor, kijkend naar de golfjes op het strand, en in eerste instantie zie je dat als beweging en dan als stilstand; die golven gingen niet verder, die waren alleen maar golf...

Het is niet voor niets dat beweging, vooral van de zee bijvoorbeeld – maar hetzelfde kan gebeuren in de woestijn – zo'n rust geeft. Rust is het moment dat je je identificatie loslaat. En dan kan het zijn, dat het gevoel ontstaat dat alles stil staat, maar dat komt doordat je beweging geworden bent.

Ja, die momenten zijn heel waardevol, niet als moment en zelfs niet om het beeld te herhalen, maar die momenten zijn essentieel, om het gevoel je eigen te maken. Want dan kun je dat moment van 'in je verschil zitten' langzamerhand naar believen oproepen. Heel vroeger zei ik wel eens als ik les gaf in de Kosmos: als je verlicht wilt zijn, moet je voortdurend in het gezelschap van verlichten blijven. Want ja, dan had ik aan een groep een fantastische les gegeven, natuurlijk (haha) en wist ik al: straks gaan ze de trap af en is het weer gezellig in het theehuis, en dan is het: kan je die muziek even draaien, kan ik een yogi-theetje krijgen want dat vind ik zo lekker... En op dat moment is het weg! Die uitspraak heb ik ooit gehoord van Timothy Leary en die heb ik me toen heel erg ter harte genomen. En zelfs op het moment dat je met niet-verlichten bent, blijf in de gaten houden dat het niet-verlichten zijn. En dan gaat de uitspraak spelen 'wees bedelaar met de bedelaars, koopman met de kooplieden en prins

met de prinsen'. Dat kan alleen wanneer je niet geïdentificeerd bent. Het gekke is dan kom je in situaties dat je van de bakker meer leert dan van mij. Want ik kan je niks leren.

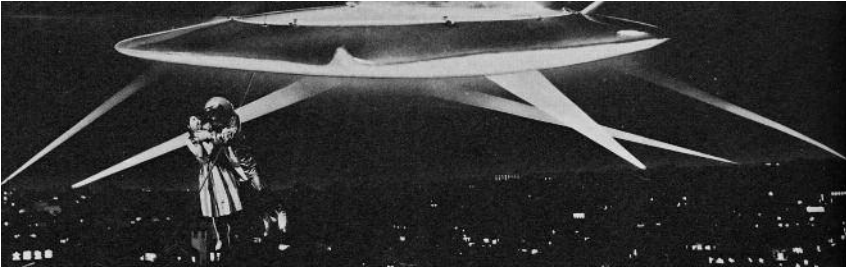
In de nieuwe Bres staat een uitspraak van Robert Anton Wilson die ik vroeger heel vaak gebruikte: 'meesters bestaan alleen maar bij de gratie van slaven'. Je kunt zeggen: in dat geval moet je mensen die slaaf zijn of welke positie dan ook hebben, helpen, maar die moet je helemaal niet helpen. Die hebben zelf gekozen om slaaf te zijn doordat zij iemand als meester, als politiek leider, als guru of wat dan ook hebben geaccepteerd... Je zou ook kunnen constateren: die zou een spiegel kunnen zijn. Maar hij is nooit mijn meester, integendeel, als ik iemand als spiegel zie ben ik eerder zijn meester dan hij de mijne.

Het begint met het omkeren van het rollenpatroon. Maar wij zijn er zo op afgericht dat iemand 'de baas' is of 'de meester'; op school heet het ook een 'meester'. Je komt van school af en gaat een new agegroep in en dan is degene die de groep leidt de meester en maakt hij de mooiste stok, de mooiste oerdans. 'Guru' betekent letterlijk 'zwaar gewicht'. Dus dat is eigenlijk iemand die je, als je het een klein beetje symbolische ziet, alleen maar onder druk zet. En dan is de kwestie: wat doe je? Accepteer je dat je onder druk gezet wordt of word je op dat moment zelf de guru? Je kunt alleen maar leraar zijn, als je je realiseert altijd leerling te blijven. Ik heb best een tijdje gehad, hoor, dat ik dacht leraar te zijn, maar heel diep van binnen wist ik dat ik nooit leraar zal kunnen zijn als ik niet mijn

leven lang leerling ben. Kijk, ik ben jullie leerling op dit moment; ik zit niet te beleren of zoiets. Dat zou ik ook niet kunnen. Het enige wat ik kan doen... Nou ja, ik ben door die dingetjes die ik zo zeg misschien zó vereenzelvigd met *alles door middel van het tegendeel als verschil zien*, dat die routine misschien een spiegel kan zijn. Maar verder heb ik waarschijnlijk van het hele gezelschap de meeste zwakheden.

Vraag: mijn zoon heeft gedroomd dat hij meegenomen werd in een ufo – kun je daar iets over zeggen?

Ja, dat is heel actueel, gisteren zag ik een praatprogramma van Catharine Keijl over ufo's. Tegenwoordig is het enorm in, hè, die zogenaamde abductions, ontvoeringen. In Amerika zijn er echt al honderdduizenden die nu naar buiten komen met hun verhalen over ontvoeringen, over implantaten van dingen, over vrouwen die hun kind kwijt raken in zo'n abduction, die dat kind later zien, maar ook vrouwen die bevrucht worden in de ufo, hele wonderlijke dingen... En al die beelden zijn hetzelfde, het is al vaker op de Nederlandse televisie geweest; gisteren nog, een vrouw die een ufo waarneemt, ontvoerd wordt, een kind kwijtraakt en dan naar het ziekenhuis toe moet waar men vaststelt dat ze inderdaad vier maanden zwanger was, waar het kind gebleven is weet niemand; het enige wat er moet gebeuren is dat ze gecurateerd moet worden. In Nederland is er een speciale psychologe die zulke gevallen behandelt en het is natuurlijk vreselijk ongelooflijk voor een heleboel mensen. Maar op het moment dat je je gaat realiseren... Ik moet je even een voorbeeld geven; iets waarmee ik ook

veel moeite heb is dat gedoe met dromen. Als wij dromen dan zijn we gewoon in een uittreding, zitten we in een andere dimensie, dan maken wij dingen mee; zakken wij daarna weer terug in de stof dan kunnen wij nooit diezelfde belevenissen in de astrale, etherische wereld, of hoe je het noemen wilt, terughalen. Dus op het moment dat het fijnstoffelijk lichaam congruent is met het stoffelijk lichaam zoeken wij het referentiekader af naar beelden die ongeveer aangeven wat wij hebben meegemaakt maar dan in voor de stof geldende beelden. Dus als je een uittreding hebt en je komt terug in het lichaam, kan het zijn dat je denkt: ik droomde dat ik een vliegtuig maakte, want dat is een overeenkomstig beeld. Het kan ook zijn dat je uit de sfeer van de aarde al gebeurtenissen oppikt die nog moeten gebeuren. Dus dat je inderdaad een vliegtuig maakt en meemaakt dat zo'n vliegtuig neerstort, misschien gebeurt het pas de volgende maand. Maar het etherische patroon daarvan is al gecreëerd – zogenaamde voorspellen – de dromen. Dus als je je een droom herinnert zijn de beelden inderdaad symbolisch, maar die hebben veel minder te maken met een psychisch probleem dan met een beleving in een parallel-universum om het zo maar eens te zeggen. Mensen die zo'n erva-

ring meemaken in een andere dimensie die wat de frequentie betreft toch niet zo ver van de onze verwijderd is, daar inderdaad 'encounters of the tenth kind' meemaken, met alle gevolgen van dien en weer terugkomen, kunnen niet anders dan een beeld van een ontvoering uit hun referentiekader tevoorschijn halen en, ja, we hebben allemaal wel eens Star Trek gezien waarin wezens 'op-beeamd' worden of zoiets. Dat is het meest adequate beeld bij een beleving waar hier eigenlijk geen referentiekader voor bestaat.

Nog even een tussenstap om het begrijpelijk te maken... Mevrouw Blavatsky noemt de maan een astraal hemellichaam; dat vinden wij natuurlijk heel raar, want wij zien de maan, maar in wezen is de maan die wij zien de stoffelijke kant van het astrale hemellichaam waar wij in laatste instantie vandaan kwamen voordat wij de aarde gingen bewonen. Wat wij waarnemen als maan is een zwaar astraal hemellichaam – met 'zwaar' bedoel ik echt wat gewicht betreft. Wij zijn er toch geweest, en men heeft brokken maansteen meegenomen, dus de stoffelijke en de astrale frequentie zijn helemaal niet zo scherp van elkaar gescheiden als wij denken. Dat is ook mijn grote probleem met het zogenaamde 'channelen' tegenwoordig, en met allerlei

new age-toestanden, waarbij gezegd wordt: stel je maar open. Ik ben er veel meer voor om te zeggen: maak je dicht; als je dat bewust kunt, kun je je ook openstellen, dan heb je tenminste de keuze voor welk energieniveau je je open stelt. Daarom kan men ook de materie niet traceren waaruit die implantaten bestaan.

Ik wil helemaal geen verklaring geven, maar dit zou een mogelijkheid kunnen zijn om die wonderlijke gebeurtenissen van echt honderdduizenden mensen die daar nu openlijk over vertellen, voor je eigen inzicht te gebruiken; want ook dat hebben wij als mogelijkheid, vanuit het verschil dat wij zijn, gecreëerd en dan is het maar de vraag: wat doen wij hier met dat bewegende verschil? Zetten wij het dualistisch neer en zeggen wij: ik geloof in UFO's, of is het een mogelijkheid om je spirituele inzicht te scherpen? Want waarom zou in een andere dimensie een verplaatsing nodig zijn! Dat is de grote denkfout die men altijd gemaakt heeft en nog steeds maakt in al die boeken die de laatste tijd herdrukt worden; dat zijn boeken uit de dertiger, veertiger jaren die een new age-kaftje krijgen: astraal reizen, out of the body-experience, enzovoort. Veel boeken worden nu met een mooi kleurig kaftje opnieuw uitgebracht – waar ik niets op tegen heb, maar astraal reizen veronderstelt drie dimensies waarbij je dus van hier naar daar gaat. Terwijl het werkelijke proces is om door middel van 'a cone of light', 'the cone of consciousness' op een ander aspect richten, vanuit hetzelfde punt, dat een bewegend verschil is.

NOTEN

1) zie Unideberichten 25.

2) zie Unideberichten 38.

3) Under Milkwood – Dylan Thomas (hoorspel, 1957; vertaald door Hugo Claus).

4) 'Energie' (veerkracht, arbeidsvermogen) fr. *énergie* < me. lat. *energia* < gr. *energeia* (werkzaamheid, het handelen, de zich openbarende kracht); van *en* (in) – *ergen* (werk), daarmee idg. verwant. (Uit: Etymologisch Woordenboek, uitg. Van Dale Lexicografie, Utrecht/Antwerpen 1989).

5) Arthur Avalon (Sir John Woodroffe), uitg. Ganesh & Co, Madras: Principles of Tantra, The Serpent Power, Shakti and Shakta, The Great Liberation, The Garland of Letters.

6) Space-Time and beyond: toward an explanation of the unexplainable – Bob Toben; Fred Wolf; Jack Sarfatti, New York: Dutton 1975 ISBN 0-525-47399-8.

7) Schrödinger's Cat I, II en III – Robert Anton Wilson, uitg. Pocket Books, New York 1979/81.

8) Marten Toonder – Ollie B. Bommel en Tom Poes in het land OM.

9) Hyperruimte – Michio Kaku (zie Unideberichten 38)